

מעמד המחבל

בסוף המאמר הוספתי שאלות משוב, שאתרגם בכל ראש חודש לסטטיסטיקה של משאל-עם לא רשמי, אשר תוצאותיו ישלחו כל ראש חודש למרכז מחקר ומידע של הכנסת, על מנת לאפשר גישה אליהם לכל – ובראש ובראשונה לחברי הכנסת ושרי הממשלה: דעתך תישמע.

כמה מילים לגבי המעמד של הטרוריסט-המחבל.

כאמור בפרק "הבהרת מושג האזרחות", מחבל הוא למעשה תשליל מדויק של אזרח, גם כאשר הוא מתחזה לאחד המעמדות האחרים¹. הוא שולל את מדינת הימצאותו, אזרחיה, תושביה, חוקיה, שירותיה ותשתיותיה ופועל לפחות למנוע את פיתוחה, אם לא להורסה בכלל ולפגוע בתשתיותיה, במתקניה, בתושביה ובאזרחיה, כמו גם בתיירים בה². אין ברירה, אגב, וחייבים להכליל זריקת אבן או בקבוק תבערה על אדם או על רכב, הצתות, משחטת רכבים, חבלה בפרדס, בכרם, בשדה, בעדרי בעלי חיים, או גניבתם, גם ייצור, גידול והברחה של סמים – בקיצור, כל פעולה שמטרתה היא החלשת המדינה והחברה, כולל פנייה לערכאות משפטיות זרות תוך דיבת מדינת מגוריו, שלטונה או קבוצה מתושביה או קריאות לחרם על המדינה או על קבוצה חלק מאזרחיה - בהגדרת פעולות טרור: הפוגעים מתכוונים להרוס את מפעל חייו ועתידו של החקלאי הנפגע או של בעל הרכוש או היוזם בדיוק כאילו הרגו נפש, ולהרוס את עתיד הקיימות של החברה הנפגעת בשל השתייכותם לקבוצת מטרת מעשיו הנפשעים.

המחבל אינו כפוף לשום חוק³, ששלושת המעמדות האחרים כפופים לו (לחוק) ונהנים מהגנתו⁴. הסיבה הזוהי בעיני: אין חוק בעולם המגדיר מיהו מחבל ואין חוק המסדיר מה גמולו וגמול תומכיו⁵. חברה בריאה מתנהגת כלפי מחבל⁶ הפוך מהתנהגותה כלפי אזרחיה – כלומר, בכוחנות מופגנת על מנת לחסלו, ללא התחשבות באמצעי הפגיעה או החבלה שבחר להשתמש בו, בהצלחתו במזימותיו, בגילו, במצב גופו או נפשו, בעברו, במשפחתו, במינו או בשום התניה אחרת, אפילו לא בשום סיבה מקלה השמורה לעבריינים פליליים מבין האזרחים והתושבים.

באמת אין המחבל פושע במובן הפלילי, שאולי ניתן לקוות לשיפור תפיסתו החברתית ומעשיו: הסיבה בעמדתו נעוצה בהתנהגות המחבל עצמו – הוא מתרבה במעשיו ומפרסם אותם ככל האפשר; ואילו פושע דווקא מצניע אותם מפחד העונש. לא ניתן להתייחס למחבל כאל מכור להרג – כן הוא כנראה שואב סיפוק והנאה מחזרה על מעשה ההרג, ההרס, האונס או הגנבה שהוא מבצע, כמכור לסמים שאינו מסוגל להפסיק - אלא ששוב המניע שלו הוא בראש ובראשונה

¹ תייר, תושב או אזרח.

² שנתיים אחרי היווסדה, מדינת ישראל חוקקה את "חוק בדבר מניעתו וענישתו של פשע השמדת עם". ההגדרות בסעיף 2 של חוק זה תואמים לחלוטין את האמנה שאומצה קודם על ידי האו"ם בנושא, ותואמת גם את הכתוב כאן. במילים אחרות, מחבל לכאורה עונה להגדרות סעיף זה ועל כן עונשו מוות, כפי שהגדירו זאת החוק הישראלי והדין הבינלאומי גם יחד; ואולם נראה כי ישראל נרטעת מליישם את החוק הזה – לא הבנתי מה הסיבה לכך: החוק יושם במדינות אחרות בהן פועלים ארגונים טרוריסטים, כגון רואנדה ועוד.

³ כאמור, מלבד "חוק בדבר מניעתו וענישתו של פשע השמדת עם" לצורך ענישתו לכאורה: למיטב ידיעתי, אין חוק ישראלי או בינלאומי המתייחס למחבל בשונה מפושע פלילי (איני עורך דין).

⁴ בכלל זה "חוק יסוד כבוד האדם וחירותו", - שהיא הכרזה, הצהרה ולא חוק מדיד הכולל פעולות נגד הפרתו.

⁵ רק בארה"ב ורק בעקבות אסון מגדלי התאומים, נחקק בחיפזון "חוק הפטריוט" שמתחיל לזהות את הנושא, אך רחוק מלהיות שלם או מתאים לכל המדינות – בוודאי לא למדינת ישראל.

⁶ על כל סוגי החבלה שמניתי.

פרסום, ואילו מכור או עברין "רגיל" מחפש דווקא לא לבלוט בסביבתו.⁷ על כן, אין לפרסם את שמו ואת תמונתו של מחבל: רצונו לפרסום, חובת חברה בריאה למנוע כל פרסום אודותיו. דבר זה גם מחייב ענישה של אותם ערוצי תקשורת המפרסמים את שמו ותמונתו על ידי סגירתם למשך עשרה ימים לפחות, תוך הודעה ברורה על סיבת הסגירה. איני יודע איך ניתן למנוע פרסום ברשתות התקשורת המבוזרת – אולי מעקב על ידי השב"כ ואחרי אימות המפרסם – שלילת אזרחותו בגלל הידור בדיעבד של אויב?

אין המחבל יכול ליהנות גם מחוקי המלחמה: הוא פועל תוך בחירה מודעת להרע ולהזיד, בלא רווח לו או לקבוצת השתייכותו מעבר לרווח תודעתי⁸ – למעט מלחמת השמדת עם – הפותחים במלחמה מצפים להרוויח ממנה. הטרור גם אינו נובע מדת כלשהי, אלא אולי עושה בה שימוש, מוצלח מבחינתו.⁹

אין חברה בריאה יכולה להרשות לעצמה לתת למחבל זכויות או שירותים כלשהם. על כן, כרת היא התשובה הבלעדית למעשיו, על ידי הריגתו¹⁰, ותמיד תוך החרמת כל רכושו ושליטת כל זכויותיו, כולל החרמת כספו מכיסו¹¹. לא הרס בתים ולא אטימת דירה או חדר! לא "שליחת מסר"! גם לא ענישה "מידתית"! כי אלה מובנים בתוך כללי "המשחק" – ותמיד אפשר לבנות מחדש, לגזול שוב רכוש נוסף של הקורבנות וכדומה. החרמת כל מבני מגורי המחבל ומגורי בני משפחתו הקרובים בדרגה ראשונה¹², כדי לבסס במ נקודת משטרה או צבא יחד עם תפיסת כל הקרקעות והנכסים השייכים לאותו מחבל ולמשפחתו הקרובה ועברתם אוטומטית לקורבנותיו¹³ עוד ביום הפיגוע או ניסיון הפיגוע – וכך גם מטלטליהם, ככל שיהיו¹⁴.

אחזור על דברי כדי להיות ברור לגמרי: כל רכוש המחבל ומשפחתו בקרבה ראשונה מועבר מיד לזכות קרבנותיו ויורשיהם¹⁵, ואלה יכולים להחכיר את בית המחבל לצבא או למשטרה לתקופה מסוימת תמורת תשלום כזה או אחר – המשטרה או הצבא משתמשים בבית, הקורבן או יורשיו הם הבעלים החדש¹⁶, ולמשפחה הקרובה של המחבל לא נשאר כלום, למעט הזכות להימלט מן

⁷ מעניין הדבר, שלמרות רצון המחבל בפרסום, הוא מכסה את פניו פן יכירו מהר מדי מיהו – יתכן, כדי לאפשר למשפחתו ולו להימלט מעונש? או אולי כדי לפרסם את "המטרה" ולא הוא עצמו? פסיכולוגים יענו.

⁸ מדינה אמורה להרוויח ממעשה תוקפנות וכך גם כל ביריון או פושע. אין למחבל מטרה כזאת כלל ולמעשה "הצלחתו" בהסבת נזק כולה שלילית.

⁹ ונכון שהאסלאם מתברר בימינו כפר פורה לעוולות בגלל ההפרדה הברורה בזכויות החברתיות של המאמינים בדת זו לבין אלה של הלא-מאמינים בה, בפלג השייכותו ומי שאינו שייך לו, בזכויות הגברים ושל הנשים..

¹⁰ תוך פחות מיום אחד, כפי שהסבל והמוות באים מייד לקורבנותיו, ללא התראה וללא עיכוב הליך. אופן הריגתו צריך להיות שאמו תתלה אותו ואחר כך תתלה את עצמה לידו, כי אם המחבל היתה אחראית לחינוכו.

¹¹ ויש לזכור כי כליאה היא מתן שירות מטיב שהחברה מעניקה, בוודאי בתנאי הכליאה הישראלים – לפחות לפי השמועה...

¹² הנוהג הבדואי סובר בדיוק זאת: האחריות למעשה של מפגע תמיד נופלת גם על כלל משפחתו וחמולתו, כי אין אדם פועל בחלל ריק.

¹³ כאשר הקורבנות או משפחותיהם אינם מעוניינים לגור בין אויבים, וגם צה"ל יתקשה בכך, לפחות העברת כל רכוש משפחת המחבל בטאבו לטובת הקורבנות. חוק פשוט יאפשר לעשות זאת אוטומטית ללא חיכוך עם אוכלוסיה עוינת.

¹⁴ גם אם המחבל עצמו או בני משפחתו גרים בבניין רב קומות, כל הבניין כולו עובר לבעלות קרבנותיו, כי המרקם החברתי בארץ אינו מאפשר הנחת התעלמות וחוסר ידיעה מצד השכנים. אם חפצים בכך, שכנוי "החפים מפעם" או "הלא מעורבים", ככל שיהיו, רשאים לתבוע את משפחת המחבל על הפגיעה ברכושם בהליך אזרחי רגיל.

¹⁵ ואין למס הכנסה ולמס רכוש רשות לקחת חלק מהכספים או מהרכוש שמועברים לקרבנות או ליורשיהם.

¹⁶ של הבית, של השדות, של החנויות, של בתי המלאכה וכדומה.

המדינה אל מדינה אחרת תוך 24 שעות לכל היותר, עם בגדיהם על עורם, אך ללא מזומנים, ללא אוכל או רכוש – ואין רשות למדינה להביא אותם או בני משפחתם לדין, לכלוא אותם או להשאירם בשלום במקומותיהם. לאף גורם אין אפילו רשות לקבל פדיון המחבל או משפחתו בצורה של תשלום כופר כלשהו, כספי, מודיעיני, חילופי שבויים או אחר. כן יש חובה לחייב את שולחיו וראשיהם, המממנים אותו וגם אלה המקבלים אחריות למעשיו, בתשלום שיקום קורבנותיו או כופר נפשם אם הקרבנות נפטרו ובתשלום כפל הרכוש שהושחט. הסיבה לכך פשוטה והגיונית על פי חוקינו: מי שמבקש לשלם "שכר" למחבל מכריז על עצמו כמעבידו, וכאשר פועל גורם לאסון או לנזק, מעבידו נושא באחריות שילוחית כלפי הנפגעים והוא וכל מנגנון השלטון או הארגון שלו בהחלט חייבים לשלם פיצוי וסעד לקורבנות. בתשלום "שכר" או בהכרזה כי המחבל פעל מטעמם, הם¹⁷ הופכים בפועל לאויב, שיש לנצחו ולמגרר; לא לשתף אותו פעולה, אלא לחסלו כלכלית, מדינית, נפשית, פוליטית, משפטית ומוסרית. והאמת היא שאותו "מעביד" מבקש זאת ומצפה לכך¹⁸ ואף תכבד את העונש הזה; פעולה אחרת מצדנו מאכזבת אותו ולמעשה שמה את המדינה הנפגעת ללעג.

כי המחבל רוצה לסלק אותנו, על כן הוא, ואלה שגידלו וטיפחו אותו או אלה שמאמצים אותו, מסולקים מקרבנו ומקרבנותו; בדין וללא עוררין, ללא תהילה, ללא כבוד, תוך אובדן כל.

למען הבריאות הציבורית, אסור שהתגובה לטרור תהיה מידתית: היא חייבת להתייחס לסביבת הגידול של התופעה, והיא חייבת להיות גדולה וקשה בהרבה מהנזק שאותו טרוריסט מטיל על החברה, או תכנן להטיל כאשר אינו מצליח לבצע לגמרי את זממו. נא לשים לב, שאיני כותב "מתכוון", אלא "תכנן" או "עשה": מעמד טרוריסט אינו נקנה בכוונות, הוא נקנה רק במעשים בפועל, במילים שנאמרו ונכתבו¹⁹, או בסיוע לביצוע²⁰.

לתפיסתי יש להתייחס למעמד הטרוריסטים וכל המאפשר אותו ללא התחשבות בשום מוסכמות אופנתיות ובשום לחץ פוליטי או דיפלומטי, אפילו לא בשום לחץ כלכלי, משפטי או בטחוני. תבוסת הרוע אינה נשקלת בקור רוח, אינה ממתינה לזמן מתאים ואינה כירורגית: היא בראש ובראשונה החלטה למגרר, ממשיכה במאמץ לנצח אותו ונגמרת בניצחון עליו, כי באמת אין דרך אחרת: לא ניתן להתפשר עם רוע, אין עניין לחכות לזמן מתאים לתגובה, בלתי אפשרי להתחשב במי ששולל את כולנו, אין דבר כזה "להשיב את הסדר על כנו" במקרה טרור או אפילו במקרה "הפגנות" בהן משליכים אבנים, בקבוקי תבערה ומטעני נפץ על מגיני המדינה ונציגיה; לא סביר להסכים ולהבין מי שרוצח אנשים אקראיים בגלל תירוץ חובות, בגלל אהבה אסורה, בגלל עלבון מדומה, אפילו לא בגלל התלהבות "דתית" או "לאומית", בגלל שגילו "פוטר" אותו מעונש, בגלל שזה ישתלם למשפחתו אחרי מותו, או כל תירוץ מופרך אחר; לא מתקבל על הדעת שאונס הוא "רק" פלילי בלבד כאשר מעורבים בו בני לאומים שונים: חברתנו אינה יכולה ואינה רשאית להסכים לשמש שעיר לעזאזל, קרבן זמין, פורקן לכל בעל תסכול או תפאורה לסרטי snuff.

¹⁷ השולחים, המאמצים, המממנים והסייענים ביחד ולחוד.

¹⁸ ראה נא ההקדמה הפילוסופית הקצרה במסמך "אזרחות".

¹⁹ לומדים אנחנו בפרשת הנדרים בסוף חומש "במדבר" לגבי כוח אִמרות והקבלתן למעשים ממשיים.

²⁰ בין לפני, בצורה של מימון או סיוע לוגיסטי למשל, בין אחרי המעשה בצורה של תשלום "שכר" למשפחות המחבלים, בהסתרת המפגעים וכדומה.

סביר להניח שתושבי הישובים של המחבלים לא יקבלו בשקט מופתי את תפיסת בית המחבל, בתי משפחתו ורכושם והעברתם לקורבנותיו – ומהם בהשאלה לצבא או למשטרה... שוב, אין "להשיב את הסדר על כנו", אין "לשלוח מסר" ואין "להביא למשפט"; אפילו אין להשתמש "באמצעים לפיזור הפגנות" – לא בהפגנה מדובר, אלא בהתקוממות, בניסיון לסכל פעולה חוקית ונכונה. מי שמתקומם נגד פעולת צה"ל או המשטרה על זרועותיה הוא אויב לכל דבר, לא פחות. על כן, חובה על המפקדים בשטח למגר את ההתקוממות בכל אמצעי לחימה זמין של יחידותיהם, לא בגז מדמיע, בזרנוקי מים, בפלפל או כל אמצעי חולף, כולל מכות של אלות מעל גבי סוס²¹. ואם הדבר כרוך בהרס בתים רבים בשכונה מסוימת או בישוב כלשהו ובשפיכות דם המתקוממים – אף על פי כן כד חייבים לפעול.

חובה על המדינה להטיל את עלות הפעולות המלחמתיות הללו ואת עלות ההכנות להן על התוקפים אותנו. כלומר, לא רק שרכוש המתקוממים יהרס, הם גם ישלמו מתוך מקורות המימון שלהם את עלות מבצע מיגורם.

מרגע קבלת ההחלטה על ידי האזרחים במדינה כלשהי לפעול על פי מדיניות זו, על הממשלה להבהיר נקודה זאת לכל, בטרם פעולה בוודאי. אני חושב, שלא נצטרך לפעול כך יותר מפעמיים. בדברי אלה אני מתכוון למדינת ישראל כמובן, אבל לא רק. נראה לי שהעולם כולו כמרקחה כרגע ומחכה שנפעל ונצליח, כדי שגם הוא יעז לפעול ביעילות ובעוצמה המתבקשות נגד הרוע הטורריסטי האנטי-דמוקרטי.

אלו-הי ישראל חי וקיים – מלשון "קיימות" של החברה, מקדש את העתיד ואת החיים של כל אחד בעמו. לעומת היהדות, דתות הנכר "המונותאיסטיות" מקדשות את המוות של הזולת תוך ניצול הקיים וההווה עד ליצירת מדבר, אפילו תוך סיכון עצמי. ואולם תפקיד עם ישראל הוא להצליח להביא את כל עמי העולם להקים את בית מקדשנו: בתרגום לעברית ישראלית, תפקידנו להביא את על עמי העולם להפוך את ההלל למוות להלל לחיים: "וכיתתו חרבותם".

אגב כך, אינני מבין כלל למה נכון להציק ו"לחקור" כל אזרח או איש ביטחון המחזיק נשק כדי ומשתמש בו כדי לנטרל מפגע. לכל היותר, צריך לערוך תחקיר ביטחוני בקשר לתקרית, אבל בוודאי לא חקירה פלילית תוך החרמת נשק המגן על סביבתו. פרקליט או שוטר המחזיק נשק מגן ישראל חייב להיזרק ממשרתו בו ברגע, להפוך לתושב וכל זכויותיו ישללו, כי הוא פועל למעשה בשרות אויבנו ו"שכח" שהנשק ניתן ללוחם או לאזרח כדי להשתמש בו נגד כל מפגע מזמין.

טיפול נכון במעמד המחבל הוא הצעד הראשון ההכרחי בכיוון ניצחון על הרוע, ברוח חגי חנוכה ופורים. הוקרה למגן ישראל הוא הצד השני מחויב המציאות.

"תשובה ציונית"

קיימת אופנה של "תשובה ציונית" במקרה של רצח יהודי על ידי מחבל: מקימים היאחזות במקום הרצח או בסמוך לו.

²¹ אלה אמצעים הנועדים לטיפול באזרחים, לא באויב: באויב נלחמים, מנצחים וממגרים אותו תוך חיסולו.

הקמת ישוב חדש אינה תגובה נכונה לשום דבר; היא מיזם מתוכנן לאורך תקופה בשלבים מסודרים. ישוב בר סיכוי להתקיים לאורך זמן מכיל לפחות 300 נפשות – שמעתי מחקרים מפי גורמי התישבות המעידים שפחות מכמות זו של אנשים, הישוב עלול להתפרק תוך כמה חודשים, מנסיונם. ישוב מקימים במקום איסטרטגי, או סמוך למשאב טבעי, או במקום כדאי מסחרית (צומת, נמל וכדומה) – ואילו מחבל מפגע בדרך כלל במקום פחות בולט, כדי להגדיל את סיכויי הישרדותו.

יתכן ומתן השם לישוב מתוכנן יכול להשתנות עקב אירוע של פגיעה – זה בסדר ונכון. יתכן והליכי התכנון מואצים – זה בסדר ונכון. אך להקים יש מאין נקודת מושב במקום פיגוע? איני מבין איך ולמה, אם מתכוונים לאורך זמן: ישוב אינו חניון. הפתרון של העברת רכוש המחבל ושל משפחתו לידי הנפגע ויורשיו הוא נכון הרבה יותר – וגם "יכאב" יותר לאויביו.

בטחון אישי בקטנה

מעשי ביריונות, גנבות, מעשי שוד וגביית דמי חסות הפכו נפוצים ובפועל אין מושיע.

אם הם מתבצעים בין אנשים בעלי דת או לאום שונים, הם מוגדרים כמעשי חבלה לכל דבר, והפושעים הופכים למחבלים כאמור, על כל המשתמע מכך להם ולסביבתם.

גם בני אותו דת ואותו לאום חייבים לבוא על עונשם. על כן, ביריון, אנס, גנב או שודד הנתפלים לחלש מהם ישלמו לעולם שליש מפרנסתם לקורבנותיהם מרגע פשעם ועד סוף חייהם, מי שקודם (הפושע או הקרבן). אם איש מכוחות הביטחון השונים יגד למעשה ולא מתערב לטובת הקרבן, גם הוא ישלם פיצוי לקרבן, בגובה חמישית מפרנסתו במשך שנה.

אנס, גנב, שודד או גובה דמי חסות בתוך בני עמו ודתו (כלומר, לא מחבל) שנחבל, נפצע או הומת במהלך ביצוע פשעו²² או במהלך במרדף מיד אחרי המעשה כאשר הפושע כבר במנוסה, לא יהיה זכאי לשום פיצוי, בוודאי לא מהמוסד לביטוח לאומי או כסעד מבית המשפט: רק משפחתו תממן את ריפוי ואת אחזקתו בכלא²³ אם נשאר בחיים, והמתגוננים מפניו פטורים²⁴.

תהלוכות לכבוד השהיד

ארגוני המחבלים בארץ נוהגים לקבור את מתיהם תוך תהלוכה בה מניפים נשקים וצועקים סיסמאות בגנות ישראל או הציונות.

²² בין על ידי קורבנו המיועד, בין על ידי עובר אורח, בין על ידי איש מכוחות הביטחון.

²³ ואם אינה רוצה לשלם, משפחתו למעשה דנה את הפושע בן משפחתם לנכות ולעונש מוות ברעב.

²⁴ אם השתמשו בנשקם, זה בוודאי ישאר בחזקתם ואין ליטול אותן מהם.

אין להרשות זאת: כל המניף נשק בתהלכה לכבוד "שהיד" והוא אינו מכוחות הביטחון של מדינתו או אזרח מורשה לשאת נשק²⁵, דינו מוות, יחד עם הסובבים אותו, למשל בהפצצה מהאוויר. מבחינתי, הדבר דומה לחבורת מחבלים המתכוננים לפלוש לשוב היהודי הקרוב²⁶.

השמחים לאיד

אחרי פיגוע "מוצלח", נמצאים המחלקים סוכריות וממתקים לעוברים ושבים, מנהג נפוץ עד כה רק בין המוסלמים במקומות עוינים במיוחד למדינת ישראל. בתהלכת הקבורה של המחבל יש המניפים דגלים של ארגונים או מדינות עוינים. על כן, בחוק נגד המחבלים חייבים לציין לא רק איסור פרסום שמו ותמונתו של המחבל, אלא גם איסור ציון מקום קבורתו – אפילו משפחתו לא תדע היכן קבור: זה חלק מהעונש המוטל עליה.

כל המניף דגל של ארגון עוין או של מדינה עוינת, דינו כמסית או גורם זר עוין: הוא מצהיר את התנגדותו לחיים בינינו. על פי החוק המדינה תהיה חייבת לתפוס את כל רכשו, כולל כל חשבונותיו בבנקים בארץ או בחו"ל, ולהגלות אותו אל מדינה ידידותית לדעותיו: אין לו מקום במדינה שהוא נלחם נגדה.

אותו הכלל נכון גם למי שמחלקים סוכריות וממתקים כשמחה על הפיגוע: חייבים לתפוס את כל רכשו וכספיו לטובת המדינה ולסלקו מהארץ. בני משפחתו של זה גם הם יסבלו את גורלו.

האנשים הנהנים מהסוכריות או מהממתקים הללו – במידה והם מזוהים – יסומנו כעוזרים למחבל ודינם חייב להיות דומה לזה של כל סייען למעשה טרור, כי הם מביעים בפומבי את תמיכתם למעשה הטרור.

אסור לאלה או לאלה²⁷ לתת זכות כלשהו לערער לבית משפט או לשאת דברם באמצעי תקשורת כלשהו ואין אפשרות לשום גורם (ממלכתי, בטחוני, משפטי, פוליטי) לשנות או לדחות את ביצוע העונשים הללו, אם בכוונת מדינתנו למגר את הטרור, למגר את עמלק מתוכנו. על כן, די ברור שהגמול המתאים למחבלים ולסעייניהם חייב להיחקק דרך משאל-עם כחוק יסוד, על מנת למנוע כל פקפוק.

משוב או שאלות למשאל-עם לא רשמי בנושא מעמד המחבל

אם דברי נראים לך, וגם אם לאו, כאזרח (או אזרחית) וריבון במדינתך שברצונך להשפיע, טוב לענות לשאלון משאל-העם הלא רשמי להלן. נא להעתיק את השאלות לקובץ word קטן, למחוק את התשובות המיותרות ובכך לסמן את תשובתך האישית ולשלוח לכתובת הדוא"ל kirtsonenu@walla.co.il לשם חישוב סטטיסטי בראש חודש, אשר ישלח למרכז מחקר ומידע של כנסת ישראל במטרה לאפשר גישה אליו לכלל.

²⁵ איני מכיר רישיון להניף נשק...

²⁶ במקרה של ישראל. כל מדינה ומדינה עם ישובי אוכלוסיתה השלווה בהגדרה

²⁷ מציני מקום קבורת המחבל, שמו, תמונתו, מניפי הדגלים ומחלקי הסוכריות והממתקים.

השאלות מבקשות להתייחס למדינת ישראל של חלומותיך ותקוותיך, ממש **לא** של אילוצים או של מציאות! רצוי לענות לפי רצונך לתיקון העתיד, ללא התחשבות בעמדה מפלגתית או דתית, או בהשפעת כלי תקשורת או כל מי שמנסים להשפיע עליך.

שאלון משאל-עם 14

14-1	האם לחייב את כל גופי הביטחון והשלטון לפעול באופן יזום ומתואם להגנה עם מדינת ישראל ועל אזרחיה ?	כן	לא	דלג
14-2	האם הגדרת "מחבל" היא 'כל המבצע מעשה פלילי נגד בן דת אחרת משלו' ?	כן	לא	דלג
14-3	האם הגדרת "מחבל" היא 'כל המבצע מעשה פלילי נגד בן לאום אחר משלו' ?	כן	לא	דלג
14-4	האם הנפת דגל אויב כמזהב כפעולת חבלה ?	כן	לא	דלג
14-5	האם הנפת נשק ונשיאתו בידי מי שאינו מורשה לכך על ידי מדינת ישראל כמזהב כפעולת חבלה ?	כן	לא	דלג
14-6	האם גידול והפצת סמים כמזהב כפעולות חבלה ?	כן	לא	דלג
14-7	האם לחייב בחוק עונש מוות תוך יממה לכל מחבל ?	כן	לא	דלג
14-8	האם להעביר, על פי חוק, את הבעלות על כל רכוש המחבל לידי הנפגעים על ידו או ליורשיהם ?	כן	לא	דלג
14-9	האם להעביר, על פי חוק, את הבעלות על כל רכוש משפחת המחבל (דרגה ראשונה) לידי הנפגעים או ליורשיהם ?	כן	לא	דלג
14-10	האם לגרש מהמדינה את כל בני משפחת מחבל בדרגה ראשונה, תוך יממה, חסרי כל ?	כן	לא	דלג
14-11	האם להעביר, על פי חוק, את הבעלות על כל רכוש משלחי מחבל לידי המדינה ?	כן	לא	דלג
14-12	האם להגדיר את כל המפגין שמחה בגין פגיעה בקורבן מחבל כאויב, לשלול את אזרחותו ולפעול מיידית למגרור בכל דרך ?	כן	לא	דלג
14-13	האם נכון לתקוף מלחמתית כל המשתתפים בתהלוכה לכבוד "שהיד" ?	כן	לא	דלג
14-14	האם נכון לכבד כל המגן באופן יזום על מדינת ישראל ועל אזרחיה באות כבוד ?	כן	לא	דלג
14-15	האם נכון לבטל את אזרחותו של כל התובע מגן ישראל בגין פעולה הקשורה למעשי ההגנה על המדינה או על מי מאזרחיה ?	כן	לא	דלג
14-16	האם נכון לשלול את אזרחותו מכל מי שמעקב את העונש למחבל או למשפחתו ?	כן	לא	דלג
14-17	האם נכון לבקש משאל-עם רשמי בנושא היחס למחבל, למקורביו ולמשלחיו ?	כן	לא	דלג